

Веселка на снігу

Микола Сингаївський

Так світло,
що себе ти бачиш на снігу.
І видно, як душа сумує чи сміється.
Пора настане –
і розтане сніг,
та поки він лежить.
Не піддається.

ж душа моя весною снить,
чи радощів стає у неї менше?
То стихнеться,
то знову защемить,
немов кохання, що ятриться, вмерши.

Сніг ріже очі,
Світло мов сльоза.
Мороз-дошкульник висушить і звіє.
Колись розумний чоловік сказав:
– Мені небайдуже,
коли душа черствіє.

Я жадібно вбираю
білий світ,
і, мов себе, його пізнати мушу...
Живеш, допоки на землі – твій слід.
Живеш, допоки біль проймає душу.